

1950

Het huilende beeld

De zon schijnt met hete stralen op het kleine dorpje.
Niets beweegt in de hitte van de middag.
De geiten en koeien slapen in de schaduw.
De blaadjes hangen stil aan de bomen.
Geen mens is buiten.

Het dorpje stelt niet veel voor.
Er staan een paar armoedige huisjes.
Er zijn een stuk of wat boerderijtjes.
Er is een winkeltje.
En de kerk natuurlijk, midden op het dorpsplein.
Het is maar een klein kerkje.
Maar toch komen er veel mensen naartoe.
Om het beeld, het grote beeld van Maria.
Een kunstenaar heeft dat beeld gemaakt.
Lang geleden woonde hij in dit kleine dorp.

Het Mariabeeld is beroemd.
Omdat het een wonderbeeld is.
Veel mensen doen een wens bij dit Mariabeeld.
En die wens komt altijd uit, volgens de mensen in
het dorp.

Voor het beeld zitten twee meisjes op hun knieën.
Ze hebben hun handen gevouwen.
En ze kijken vol hoop naar het grote beeld.
De meisjes wonen niet in het kleine dorp.
Ze hebben uren door de hitte gelopen.
Om hier iets te vragen aan Maria.
'Je kunt zien dat het een wonderbeeld is', fluistert
het ene meisje.
'Kijk maar, ze heeft gehuild.'
Het andere meisje kijkt naar Maria's gezicht.
Uit haar ogen zijn tranen gekomen.
Die tranen hebben de verf op Maria's wangen een
beetje opgelost.

'Maria,' zegt het eerste meisje, 'we willen u iets
vragen.'
'Maak onze moeder beter', smeekt het andere
meisje.
'De dokter zegt dat ze doodgaat. Laat haar
alstublieft leven.'
'We zullen alles doen wat u van ons vraagt', voegt de
eerste eraan toe.
'Ja, alles', herhaalt haar zusje.

Op hun knieën blijven ze wachten op het antwoord
van Maria.
Maar het beeld zegt niets terug.

De belofte

Teleurgesteld lopen de meisjes de kerk uit.
Ze hadden gehoopt dat Maria zou antwoorden.
Een beeld dat kan huilen, kan toch ook wel praten?
Ze hadden gehoopt dat Maria zou zeggen:
'Geef je moeder elke week appelwijn. En zeg nooit
meer godverdomme.'
Zoiets. Maar het beeld zei geen woord.

'Wat moeten we nu doen?', vraagt het grootste
meisje. 'Ik weet het niet', zegt haar zusje.
'Misschien doet Maria het gewoon voor ons.
En hoeven we niets terug te doen', denkt het grote
meisje dan.
Maar haar kleine zusje schudt haar hoofd.
'Dat geloof ik niet', zegt ze.
En eigenlijk gelooft het grote meisje het zelf ook
niet. 'Voor wat, hoort wat', heeft hun moeder vaak
gezegd. En ze weten wat dat betekent.
Als iemand iets voor jou doet, moet je iets
terugdoen.
Ook als die iemand de heilige Maria is.

De meisjes lopen terug over de stoffige zandwegen.
Ze hebben het warm en ze zijn moe.
Maar ze gaan niet even onder een boom zitten.
Ze lopen door.

Naar hun dorp, hun huis, hun zieke moeder.
'We moeten zelf maar iets bedenken', zegt het
kleine meisje.
'Iets om terug te doen voor Maria.'
Haar zusje knikt.
'Het moet iets zijn wat we heel graag willen', vindt
het kleintje.
'En dat doen we dan niet.'
'Goed', zegt de grootste.
'Ik wil graag trouwen en kinderen krijgen', gaat het
kleine meisje verder.
Haar zus blijft even stilstaan.
'En dat doe je niet?', vraagt ze.
'Nee', antwoordt het kleine meisje.
Het grote meisje denkt een tijdje na.
'Nou?', vraagt haar zusje. 'Wat wil jij graag?'
'Ook trouwen en kinderen krijgen', zegt ze zacht.
'Nou, dat doe jij dan ook niet', vindt het kleintje.
Het grote meisje zucht.
Ze vindt het wel veel om te beloven.
Maar toch zegt ze: 'Goed.'

Het teken

‘We moeten nóg iets bedenken’, zegt het kleine zusje.

‘Wat dan?’, vraagt het grote meisje.

‘Voor als we het toch doen’, zegt de kleine.

‘Als we toch trouwen en kinderen krijgen.

Dan moeten we gestraft worden.’

Ja, dat is een goed idee.

Anders kun je alles wel beloven.

‘Als we toch trouwen ...’ Het grote meisje aarzelt.

‘Dan gebeurt er iets met onze dochters’, zegt het kleine meisje dan.

‘Alleen met onze dochters?’, vraagt de grootste verbaasd.

‘Ja, maar het is wel iets vreselijks’, fluistert het kleintje geheimzinnig.

Het grote meisje kijkt haar nieuwsgierig aan.

‘Wat dan?’, vraagt ze.

Het kleine meisje denkt even na.

‘Het allerergste wat er kan gebeuren’, zegt ze dan.

‘Wat is dat dan?’, wil haar zus weten.

Het kleintje schudt haar hoofd.

‘Dat weet ik niet’, zegt ze.

‘Dood geboren worden?’, vraagt het grote meisje.

Het kleine zusje schudt haar hoofd.

‘Niet erg genoeg’, vindt ze.

‘Onze dochters zullen sterven voordat ze twintig zijn’, zegt de grootste.

Ze denkt even na, en zegt dan:

‘Door hun eigen broers.’

Haar kleine zusje knikt.

Ja, dat klinkt heel erg vreselijk.

Bij een boom, vlak voor hun dorp, staan ze stil.

Met een mes snijden ze een kruis in de stam.

‘Dit is het teken’, zegt het kleine zusje.

‘Het teken van onze belofte’, zegt de grootste.

Ze snijden ook hun namen in de stam:

Hanna en Rebecca. En het jaartal: 1950.

Als ze thuiskomen, zit hun moeder rechtop in bed.

‘Het gaat zo goed met me’, zegt ze blij.

De zusjes kijken elkaar lachend aan.

Het is dus allemaal niet voor niets geweest.

1992

Terri

Terri kan zich haar broer niet herinneren.

Ze was pas twee jaar toen haar ouders een ongeluk kregen, in Rome.

Haar vader en moeder reden op een scooter door een rood stoplicht.

Een vrachtauto kon niet meer remmen; ze waren meteen dood.

Een tante nam de kleine Terri toen mee, met de trein. Naar een dorp, in het zuiden van Italië.

Daar groeide ze op; ver van haar broer, ver van de stad. Al snel was ze iedereen vergeten: haar vader, haar moeder, haar broer.

De tante zorgde goed voor Terri.

Ze was niet getrouwd en behandelde Terri als haar eigen dochter.

Lang dacht Terri dat de tante haar moeder was.

Maar op een dag liet ze een foto zien van een jonge vrouw. 'Dat is jouw moeder', zei ze tegen Terri.

'Ze was mijn zusje en we waren dol op elkaar.'

Meer werd Terri niet verteld.

Af en toe vroeg Terri naar haar ouders. Maar dan keek de tante droevig en schudde haar hoofd. 'Er is niet veel te vertellen', zei ze. 'Je vader en moeder zijn jong gestorven. Ze kregen een ongeluk, met hun scooter.' Terri zette de foto van haar moeder in haar kamertje. Met een kaarsje ervoor. En ze vroeg maar niet verder.

Het leven met haar tante was eenvoudig. Ze zorgden samen voor het kleine huis. Ze zorgden samen voor de grote tuin. Ze gingen naar de kerk. Net als alle andere mensen in het dorp. Meer was er niet en meer was niet nodig.

Soms dacht Terri dat het leven interessanter moest zijn. Soms wilde ze weg uit het kleine dorp. Weg van haar zorgzame tante. Weg van de behulpzame, maar nieuwsgierige mensen uit het dorp. Weg van de kerk, ook.

Maar ze ging niet weg. Ze bleef bij haar tante, in het kleine dorp.

Thomas

Thomas weet het allemaal nog precies.
Zes was hij, toen zijn ouders verongelukten.
Hij had gehuild toen Terri wegging met de tante.
Iedereen dacht dat hij huilde om zijn ouders.
Ze hadden hem getroost.
'Jij mag bij meester Julio wonen', zeiden ze.

Meester Julio was een vriend van zijn vader.
Meester Julio woonde midden in de stad.
Zijn huis aan de rivier was schitterend.
Er waren veel ruime, hoge kamers.
Er was een binnenplaats met planten in rode potten.
Er was een groot terras, aan de rivier.
En er was een kelder, onder het hele huis.

Thomas groeide op in Rome.
Hij leerde heel andere dingen dan zijn kleine zusje.
Hij wist waar de kerken stonden.
Maar nooit ging hij er naar binnen.
Wel kende hij de cafés en nachtclubs.
En daar ging hij vaak naar binnen.

Hij bezorgde er pakketjes.
Eerst had hij geen idee wat er in die pakketjes zat.
Hij gaf ze af; hij kreeg er geld voor.

Dat geld bracht hij terug naar meester Julio.

Dat was alles.

Later begreep hij dat er geld in de pakketjes zat.

Meester Julio maakte dollars en verkocht ze.

Nog later ging Thomas de dollars zelf maken.

Hij leerde de inkt mengen.

Hij leerde het goede papier kiezen.

Hij leerde de juiste manier van drogen.

Thomas was een goede leerling.

En meester Julio was een uitstekende leraar.

Ze hadden een goed leven, daar aan de rivier in

Rome.

Geen eerlijk leven.

Maar daar dacht Thomas nooit over na.